

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIETATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05 cèn. pta.
A domicili. Es trimestre.....	0'65 »
Un any.....	2'60 »
Per dotzenes.....	0'45 »
Num. a travésats des 2.º tom...	0'05 »
Id. id. des 1.º tom...	0'07 »

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI T'É VENT Á SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 41.

Fóra Palma. Dins Mallorca.....	3 mesos.... 0'85
1 any.....	3'25
Dins España.....	3 mesos.... 1'00
1 any.....	3'50
A Ultramar y s' Estrangè.....	3 mesos.... 1'50
1 any.....	5'00

HOMOS, HOMONÈTS Y HOMONIQUEÛS.

Madò Blaya y na Franca eran dues veynades; d'una edat avansada madò Blaya, y na Franca molt jovensana y casada de pòchs anys. Eran molt amigues, no s'posavan may amb ningú, ni tampòch feyan rollèt amb altres: sinó que, quant havian acabat ses feynes de ca-séua, estavan juntes cosint, resant el Rosari ó conversant bé y honestament, sense murmurá de ningú. Veys aquí, qu'un día na Franca havia comprat sèt kilos de farina, y quant va pastá li sortí un pá ménos que ses altres vegades, que també solia pastarnè sèt kilos, y tota enfadada, s'en va à sa veynada, y li diu:

—¿Que trobau, madò Blaya? ¡cap còm aquesta...! May m'havia succehit; una vegada fè quatre pans de sèt kilos de farina, y s'altre no més fernè tres... ¿Que deu essè axò?... ¿que fariau si vos trobasseu en es méu llòch?

—¡Ah, Franca, Franca: còm se coneix qu'encara ets molt jove, y no coneixes el mon! Jò, en es téu llòch, callaria y no faria rès, perqu'encara amb sa rahó y tot quedarás malament.

—¿Que vòl dí: amb sa rahó y tot quedaré malament encara? No pòt essè.

—¡Oh, sí, fiyeta méua! Tú encara no sabs perqu'estas en el mon: y el mon es fèt per qui l'entén. No's lo mateix ara, qu'en temps primé.

—Vaja, no siau tan blaya: ¡mirau que no vos han errat es nòm! ¿que té més, ara qu'en temps primé?

—¿Que té més? ja t'ho diré: que si fos en temps primé, no t'haguessen fèt aqueixa mala passada. Val'ho aquí que té més.

—¿Vòl dí, qu'ets homos d'en temps primé no eran còm es d'ara?

—No, Franca; y no has d'essè tant ximple, que te cregues son tant franchs còm tú y jò, ets homos d'ara: perque has de sèbre, qu'en el día d'avuy cada ú aferra allá ahont pòt, sense mirá es dañ que se puga causá, cercant únicament sa séua pròpia conveniència, y y rès pús.

En temps primé, Franca, una persona podia aná p'el mon, perqu'hey havia homos de bé; però ara, homos no s'en con ixen, y si qualqun n'hi ha, esta ben arreconat, perque no pòt aná p'es mitx: per axò, ningú està milló qu'aquell qu'está à ca-séua, y no es pòsa amb rès.

—¡Jesús! veyès que diu aquesta santa dòna, que no hey ha homos en el mon, quant tot n'está plè. Vos me feys riure, madò Blaya.

—No son riayes, no, Franca; y lo que t' dich es ben vè: no hey ha homos en el mon, còm en temps primé. Veus: quant jò era allòta, hey havia una formalitat, qu'era un gust; es nin més petit podia aná per tot à comprá qualsevòl còsa, y no l'enganavan: y quant una persona deya una còsa, s'aguantava per sa paraula, perqu'era afronta desdísse encara que no hey hagnés testimoni, y sa consciència llavò governava; per axò es, que diuen, que fermavan es cans amb llengonisses. Es Notaris tenian molt pòca feyna, y es Missès molt ménos, perque tothom anava de bona fè; testaments y escriptures, apenes s'en feyan, y encara amb un trosset de plegamí ó papé d'un pam (segons s'assunto), y moltes vegades sense testimoni y tot: el señó Notari posava es signe y sa firma, y Deu t'en valga; y ja n'hi havia demés. Papé sellat no s'en coneixia, ni tampòch existian Hipotèques: sinó que cadascú guardava lo séu, y respectava lo d'ets altres. Quant moria un pare, mare, tio, tia, etc., etc., y encarregava un llegat ó manda-pia à s'herreu: guarda dimòni que no heu fessen; qu'heu tenian per còsa sagrada cumpli sa voluntat del difunt, que moltes vegades no importava qu'estigués escrit en es testament, ó à sa donació. Si una persona necessitava doblés, per exemple: no tenia més qu'aná à qualsevòl qu'en tengués, y en seguida trobava lo qu'havia de menesté; y es qui feya es favó, li entregava sa cantitat entre ells dos, sense escriptura, ni pagaré, ni aubará ó recibo, y moltes vegades sense interessos: y quant més, amb un recibet sense testimoni: y perque sabia que

aquell homo tenia bòn cò, y era formal, los hi deixava ben tranquil; y aquell pobret sense cap questió, antes al contrari, molt agrahit los hi tornava totdu-na que podia; y per axò llavò no s'em-brutava tant de papé, com en el día d'avuy.

—¡Jesús, madò Blaya, y el mon devia essè un Cèl!

—Si no era un Cèl el mon llavò, pòch hey faltava, Franca: perque al ménos un podia fiá de s'altre; ¡ja's de rahó, que sempre hey ha hagut cabres coixes en el mon: però, que no s'aguantassen de cap pèu, còm en el día, ja may, fieta! Homos còm en temps primé ja no'n s'usan, sinó que s'han convertits amb homonets y homoniqueus.

—¿Qu'es axò, madò Blaya: que somiau? may havia sentit parlá d'homonets y homoniqueus: axò serán còses de madò Blaya, que sempre en deys de fresques; y si va à dí vè, vos n'inventa qualcuna que fa riure. Meèm, espli-caumhó à n'axò, m'agrada tant, que ja no pens amb so pá qu'he tengut de ménos à sa pastarada. Digau, digau.

—¡Jesús, qu'ets de cansada, Franca! deixem alenà un pòch, que ja no puch, ni tench saliva.

Y na Franca, que badava un pam de boca, esperant que madò Blaya continuás; quant veys aquí, qu'aquella veyeta segueix sa conversa, y diu:

—Tú t'en rius, Franca, y no son còses de riure: ¡y si no t'haguessen escalivada!... Ydò, veus, en el día no se pòt fiá de ningú, y el mon està perdut. Jò he sentit contá, qu'antigament hey havia un sábi qu'amb una llanterna, y amb un bòn sòl, just al punt des mitx día, cercava un homo. Tots es qui el véren se rigueren d'él, y el donaren per lòco, perqu'el cercava p'es mitx de sa plassa que n'estava plèna, y à n'aquella hòra; però él los respongué: Si, hé es veritat que sa plassa está plèna d'homos, còm vòltros deys: però jò no n'hi veitx cap, y per axò en cerch un. Es ben segú, Franca, que si ara aquell sábi, Diógenes, venia, no li bastaria sa llanterna per trobarnè un d'homo, ni un festé y tot. S'enveja es lo que reyna en el día

d'avuy, y s'amor pròpi s'en ho dú tot. ¿No has reparat, que cadascú tira devés éll, sense mirá si fa mal à n'ets altres? per axò t'ha faltat un pá à sa pastarada: perque à n'aquell venedó li convenia donarté, ménos farina, y ferté pagà lo mateix; y éll se quedà amb sos doblés, y tú amb so pá ménos.

—Y teniu rahó, madò Blaya.

—¡Ah, ydò! axí badarás ets uys un altre vegada, ximplà; y còm aquest, sabs qu'en trobaràs de molts. N'hi ha qui manllevant, manllevant, menjan y s'enriqueixen, perque no pensan à pagà may: y à la fi acaban per negà lo que han manllevat; y aquella persona que no gosava menjá ni vestí, guardant aquells quatre doblerets, que li havían costat moltes gotes de suhó; aquell tunante amb un *santiamèn* los hi ha saupats, y s'en ha d'estreñe es cap; y axí còm no hey havia papé, ni testimoni... s'en ha d'ailluxá. Y axò no se té per robá; à lo més, amb finura en el dia se diu: *irregularisá*. Un desenfeynat, que no fá més que fé es gandúl per ses places y carrés, sense sèbre que fersé des séu cossèl: un dia li passa sa mosca p'es cap, de si aquell va à tal casa, si parla amb tal ó qual persona: de si aquella at-lòta, ó aquella dòna vá ó vé, fa ó deixa de fé; y sense més datos qu'es que li diu es séu cap plé de grins, y sense respectá estats ni condicions, publica ses mil embusteries y brutós, quant tal vegada, si fa una passada per ca-séua, li toca un bòn callá: perque moltes vegades succeheix, que (còm solèm dí amb bòn mallorquí) ningú parla de m... més qu'es qui n'está untat. Y à n'axò ara no se diu murmurá, Franca, ni llevá fames ni honres, sinó qu'es móda ferhó passá per una broma, per una riaya, per un passa-temps; però ningú en vòl à ca-séua d'aqueixes riayes, ni d'aqueixes bromes. De religió y bones costums, ja no s'en parla, en no essé per destrosar-les y criticarhó tot: fé befa de lo més sant y de lo més sagrat, riurersé de tot y de tothom, volé comandá demunt ets altres: vat'aquí fieta sa móda del día; y d'aquesta manera, ets homos d'en temps primé s'han tornat homonèts.

—Vos me feys badá ets uys, madò Blaya: ¡sabeu que deys de vé!

—¿Sí?... encara los badarás més d'aquí un pòch, Franca; perque has de sèbre que n'hi ha d'altres, qu'encara son més còsa pòca qu'ets homonets (bastant heu son); y aquests se diuen homoniquèus, que ni ombra à sa terra y tot fan. Un desitja essé còsa gròssa per compòndre el mon, y després d'havé fet sa traveta à molts, que tal vegada heu merexían més qu'éll, ja l' tenim enramat; y quant té sa tayada tant desitjada y tan suspirada, després, Franca, tira es plat p'es cap d'ets altres que còm éll també l'esperavan: y ja no hey ha amichs per éll, à tots los mira de coua d'uy; y quant li demanan un favó,

ó que fassa justícia amb un assuuto ó s'altre: tot son pusses y excuses, lo mateix que si éll no hagués hagut de menesté rès may, perque té pò de pèrdre es *puesto* si fá justícia, y no té altres amichs sinó aquells qui l'adulan, ó també altres que li pòden fé mal y no los vòl enutjá. Per desgracia un pòbre rebrá una injustícia, una infamia, un maltrato, una pillada, etc., etc., y no té que pensá en que li fassan justícia: perque qui té millós cames les trèu; y desgraciát d'aquell qui topa amb un contrari de pessetes, perque elles son s'influència del día, y, qui té doblés vòla y qui no en té redòla. Es més ruch y més ase del mon caurá en gracia, y vatlo-t'allá, que amb ses séus bajanades té à tothom en sa boca ubèrta,... còm si no haguessin vist rès may, ni sentit rès may; y es: que val més caure en gracia, qu'essé graciosos. Tothom vòl está demunt, es qui té y es qui no té: lo mateix qu'una guarda de porcellinets, ó un niu de butsetes. Tothom vòl essé en aquest mon, es qui es qualque còsa y aquell qui no es rès.

Aquell que té, vòl que li pagan lo que li deuen, y es qui no té, si pòt escaparsé de pagá es deute, s'en escapa, encara que sia negant sa séua firma acompaña da y tot de testimoni, perque cantan papés y menten barbes; per axò aquell que té, bada bòn uys, y quant fa un favó, pòsa es pèus plans: y en no essé amb un papé ben estirat, sia escriptura passada per ses Hipotèques; ó un *pagare* amb una segona ó tercera firma que respòngan per sa primera, si acás fés es tonto; y, engiñatse còm En Malta, no s'aluran ja à s'interés des tres ó sis per cent, còm en temps primé, sinó à n'es vuyt, deu, dotze y per amunt, fins allá ahont pòt bastá: y si pòt logrà cobrá ets interessos tot d'una, milló; no fós còsa que no pogués cobrarlos en caure... ¡y si sa feyna fèta té bòn ayre...!

També tenim qu'aquells que no son, vòlen essé més qu'aquells que son; moltes vegades succeheix qu'aquell qu'es es caga-niu, còm solèm dí, no pòt sufrí qu'aquell altre sia més qu'éll per molt qu'heu meresca: y fent d'agut y de sabut, per més que sia un trós d'ase, sempre vòl trèure es cap demunt ets altres, y s'introduheix..., s'empentetja..., s'appropia dreits que no son séus..., y...: passa per demunt tot, sense mirá lo que trapitja, amb tal d'arribá à n'es cap d'amunt, y bastá à sa tayada que tant y tant desitja; y no sab s'aubarcòch, que de còm més amunt caurá, més gròs será s'esclat.

—¡Refoy, madò Blaya, y qu'es de blau axò que m'contau!

—¡Ay! ¿es blau, Franca? ¡ydò, qu'et pensaves, fiyeta? axò es lo que passa; y si poríam entrá per tot, encara t'en podría contá de més blaves que jò he vistes: però moltes vegades no heu pòden dí tot; ja te bastará axí.

—Sí, ja me bastará, madò Blaya. Vos sabeu massa per dirvós *blaya*. Ja no diré pús que no vos erraren es nòm: antes al contrari, jò si que som sa *blaya* per have estat massa *franca* fins al present, y per axò m'han tósa; però també vos assegure que no será axí d'aquí en avant; que si som Franca de nòm, ni de sa méua ombra y tot ja me fiaré. Sabeu qu'hey estaré d'alèrta, perque no me torn faltá cap pa may à sa pastarada; y no solament amb axò, sinó en totes ses altres còses. ¡Foy, re-foy, qu'hey estaré jò d'espavilada! y gracies, madò Blaya, de sa bòn lliadó que m'havéu donada. Ja mos veurém decapvespre, després d'havé escurat y feta s'endressa. ¡Jesús! jò no m'en havia temuda y ja s'han fetes les onze conversant, conversant. M'en vaitx à agniá es diná, no fos còsa qu'En Tomeu no l'trobas cuyt à mitx día y me reñás. Adios, madò Blaya.

—A reveure, Franca. No cremis es diná.

—No tengau pò, adios.

REXIMPLE.

RONDAYA.

No la tragué proechida.

Llevauvós sa barretina;
Tothom que calla:..
Vos contaré una rondaya
Lo més gustosa
Del mon, y lo més hermosa.
O jò m'engany,
O devés l'any tirurañy
Un Còmpte hi havia
Que enutjá aib sa traydoría
L'Emperadó;
Y, per no morí à piló,
Lo séu quefer
Deixá en banda y amb sa muller
Dins un boscatge
Anaren à ferhí estatge
Plèus de temor.
Un día l'Emperador
Cassa qui cassa
De los séus s'alluná massa
Per assollí
Un esbrinat pòrch-espi:
Quant s'en temé
La nit demunt li vengué.
Y ¡ahont vos pensau
Que pará? Y dònchs digau:
Al covitxòl
Hont jéyan colrats p'ei sòl
Y amb greu pobresa
Lo bòn Còmpte y sa Comptesa.
Aquells, ¡sabeu?
L'Emperador còm los vèu,
Los escomet,
Y xarraren un poquet,
No's conegueren
Y allá la nit plegats fèren.
Déu compongué
Quant l'esté de l'auba isqué,
Que la Comptesa
Tengués un nin, de bellesa
Tot un tresor.
Se despèrt l'Emperador
Y ou una vèu:

—Aqueix nin serà l'herèu
De ton reynat,
Amb ta filla enmaridat
Tu l'has de veure. —
Puix heu de pensà y creure
Que's retgirà,
Dalt es cavall se posà
Y ja's partit.
Quant lo sol era sortit,
Los seus trobaya;
Y à la cova tres n'enviava;
Diguent:—Allà
Un nin recent-nat hi hà;
Lo matareu
Y son còr me portareu —
Se'n van tots tres
A la cova allà ahont es
Aquell infant.
Lo s'en duen amb grug plant
Tant de sa mare
Còm del Còmpte lo seu pare.
Cercan un pi,
Ley pujan dextrau allí
Perque no gòsan
Matarlo encara qu'expòsan
es *colleret*.
Y, *tach*, des cap d'un poquet
Un conf s'alsa,
Un cà llabrè ja l'encalsa,
Ja l'ha agafat.
Un d'aquells amb un grapat
Li arranca el cò:
—Compañs, (diu) ja va de hò.
Axí ho farèm:
Vat'assí el còr, li dirèm,
Oh gran Senyor.—
Los cregué l'Emperador
Y ells ben contents.
Duch-Ernest al mateix temps
Amb lo seu patje
Arriba à n'aquell boscatge
Cassant, cassant,
Y sent còm à bèls d'infant.
Un pòch s'atura,
Mira, escolta.... y lo plòr dura.
Lo patje exclama:
—De demunt aquella rama
Venen los bèls.—
Hey puja y joh Deu d'els Cèls!
Troba el miñó,
Lo devalla, y son senó:
—¡Quina ventura!
Nòltros que'n passám fretura
D'infants tení.—
Cap à ca-séua partí,
Desde aquell día
La Duquesa el nin prenfa
Còm à liy seu:
Y de saran bé s'en feu.
Lo batetjaren,
«Enrich» per nòm li posaren,
Va torná gran,
Dessondit, plantós, galan,
Y era tengut
Per lo donzell més lletrut
Qu'es passetjava.
Y les armes manetjava
Còm el primer
Y de tot sabia fer.
L'Emperador
Tant bon punt à un traydor
Vasall mèn guerra
Perque l'empru de la terra
Li nega. Ernest
Rèb un missatge ben prest
Que axí n'hi diu:
—Bon vasall, veniu, veniu,
Qu'eus he mester

Puix sou bran y bon guerrer. —
Quant sent tals mots:
—Cavallers, anemhi tots...
Y mon Enrich
Que venga y per primer pich
Guerretjarà —
¿Que'm direu? Ell l'endemà
Ans d'eixí el sol,
Duch-Ernest amb son estòl
Tot ben guarnit
Per avall ja fonch partit
Fins que trobà
L'Emperador y s'aplegà
Amb la séua host:
L'inimich veren tantost
Y vingau lluytes,
¡Ja'n degueren fè de truytes
De carn y ossos!
¡N'enllestiran de còssos!
L'Emperadó
Vehent n'Enrich tant galanxó
Se sosp tã
Si'l miñó que feu matà,
Aquell seria.
—Duch-Ernest, (ja'n diu un día),
Feume un favor.
—Diga, mon Emperador,
Qualsevòl cosa.
—¿Es liy de la téua espòsa
Aquest at-lòt?
—Y méu;... y servirsèn pòt
Sa Magestat:
Per servirlo lo engendrat.
—Douchs caurà bé;
Al Palau l'enviaré
Amb un missatge.
—Puix tost qu'emprenga el viatge.—
Amb un rocí
Ja n'Enrich está en camí
Y,... de-d'allà.
A casa d'un capellà
N'hi feu hostal
Còm à missatger real.
Quant ell dormia,
Lo capellà que patia
De curiós
Li regoneix tot goixós
Son equipatge,
Y, ja'n crech, trobà el missatge,
L'obrí y lletgí.
—«Tot-d'una que siga aquí
Qui axò vos pòrta,
Matarlo es lo qu'eus impòrta
Y de seguida
M'enviareu à dí: cumplida
Ja l'ordre está.» —
L'hòmo beneyt va quedà
Quant allò sent
Y ¿que fa ell? tot rebent
Prèn un papé,
Una ploma y un tinté
Y axò n'escriu:
—«Ben volguda Emperatriu,
¿Sabeu qu'impòrta?
A aquest que'l missatge pòrta
Lo casareu
Ab ma filla y m'enviareu
A dí aviat:
Queda fet lo qu'heu manat.» —
Clòu lo papé
Y ahont estava el primé
Posà el segon,
Exclamant:—A n'aquest mon
Som destinat
A socorre al mal sortat.—
Se fa de día
Y quant lo jove partia
Lo capellà:

—A Déu siau, mon germá,
No m'oblidu;
De mí content n'estareu. —
Lo missatge
Tals paraules no entengué.
Feu son viatge,
Arriba, dona el missatge,
L'Emperatriu
L'òbri, lo lletgeix, ja'n diu:
—Mos cortesans,
Les lletres cantan llampants;
Vòl mon marit
Qu'amb aquest donzell garrit
Qu'es arribat
Ma filla's cas.—¡Ben pensat!—
Tots exclamaren;
Ell l'endemà los casaren,
Les nòces feren,
Alimares encengueren
Y repicaren:
Amb un passatge avisaren
L'Emperador,
Tot dihentli:—Gran senyor,
Quedau servit:
Aquell jove tan garrit
Que m'enviareu,
S'es casat, còm vos manareu
Amb la princesa.—
L'hòmo, quant viu l'endemà,
Queda abil-lat,
Mitx beneyt y estorat.
Se feu la pau
Y reuní à son Palau
Ben re-de-prest
Lo Còmpte del bòsch, l'Ernest,
Los tres soldats
Al covitxòl enviats,
L'Emperatriu
Y n'Enrich: llavors los diu
De quant totsòl
Cassant parà al covitxòl
Y heu contà tot
Fil per randa y mot per mot,
Principalment
De còm sentí tot tremant,
Aquella veu:
—«Aqueix nin serà l'hereu
De ton reynat,
Amb ta filla enmaridat
Tu l'has de veure»
Y ell va afagí:—No puch creure
Qu'aquell nin tènre
Sia n'Enrich lo meu jèndre.—
Y aquells ¿que feren?
Lo que sabian digueren
Fins que à la fi
El cas de tot s'aclarhí;
Y gracies daren
Al Senyor Deu y admiraren
Sa Providència,
Gran saber y omnipotència.
Al capellà
Qu'à Enrich la carta mudà
Feren vení.
L'Emperadó els concedí
A tots mil dons:
Y per tots aquells contorns
Quant heu saberen,
De fèstes per llarch en feren
Qu'eran de veure.....
Pareix que no heu vòleu creure.
¿Feys mitja riaya?...
Y douchs, basta de rondaya,
No'n parlèm pús:..
Nòstra mòrt: amen Jesús.

XEREMIADES.

Si el senó Batle de la ciutat de Palma fa còntes de complí, còm creym, es preceptes recomanats per lo senó Governadó sobre *higiene*, li suplicám que fisci sa séua atenció à sa Plassa ahont hey vènen es *comestibles*.

Allá no s'hi pòt acostá cap ignorant que no'n surta engañat; y encara que *gat escaldat d'aygo frêda tèm*, n'hi ha molts, còm nòltros mateixos, que no hey podèm fé de més y cada día ténen *aminves*.

Qualque passadeta, y s'hi impòrta qualque càstich, podrian serví d'ecsemples en els qui saben massa.

**

A sa còsta d'En Brossa pegáren sa bordada ets empedregadós de s' Ajuntament.

Ben fet, perque ja era hora de qu'ets *escel-lents* senós des *fagin* y sa *medalla* s'en recordassen des perill qu'oferia aquesta còsta, à n'es qui la puján y devallan cada día.

Estám contents d'aquesta millora.

**

Diuen qu'anit ó demá s'inaugura sa temporada d'estiu en es *Parque* de sa *Murada*, ahont hey tocará una *orquestra* qu'encara que *petita*, deixarà senti pès-ses *gròsses*, en lo bònes y escullides.

No sabèm si qualque pich en sa setmana també hey tocará sa música militar, còm ho feya l'añy passat amb molt de gust d'els concurrents.

Prest morirá qui no heu veurá.

**

A s'entrada de varies viles hey ha lletreros que diuen que per dins es carrés d'aquella població no hey pòden corre es carros ni ses bísties. Mes aquestes ordres son lletra mòrta y cada día hey ha desgracies de carros que passen per demunt persones y per demunt pòrchs y altres animals.

Una de dues: ó llevau es lletrero ó feys observá s'ordre donada.

**

Lo mateix podèm dí de Ciutat amb so lletrero qu'está à s'entrada des carré d'En Cirerols. Varies vegades hem presenciát ses contravencions de s'ordre que du escrita sense qu'els agents des municipi que també les presenciavan se dignassen posarhi es més mínim correctiu.

COVERBOS.

A una vila se feyan es día des séu Sant Patró, unes festes molt populars,

sens faltarlí ses tradicionals corregudes de cavalls. Un aña s'hi presentaren en es cós un homo amb un cavall jove, gras, ben plantat y corredó; y un altre amb un cavall magre y véy que parexia una *alimaña* còm es *rocínante* des Quijote.

L'amo des cavall jove se comensá à riurrsé d'aquell altre que'l menava véy, diguentli si'l volia prová à corre.

—Nó; (digué s'altre.) però te pòs messions que no farás amb so téu cavall lo que jò faré amb so mén.

—¿Y qu'hem de posá?

—Cent duros.

—Ja está fet.

Es des cavall magre, agafantlló pe sa brida el s'en mana à demunt un pònt d'unriu que passava per allá pròp y ley tirá dedins. Y girantsé à s'altre li digué:

—Ara, à veure si heu farás.

Poreu pensa còm quedaria aquell aubarcoch d'es cavall grás.

**

Un moliné s'en anava amb so séu aset y trohá una partida d'estodiantes. Un, volguent fé de curro, li digué:

—¿Ahont anau tots dos?

—A cercá ferratge per tots tres, (li contestá es moliné.)

CRIDES.

TARGETES DE VISITA

à n'es quinze minuts y à n'es prèus siguents:

100 targetes blanques ó colós... 6 rs.

100 targetes endalades..... 10 rs.

HEREUS DE DON GABRIEL ROTGER,
CADENA, 11.

À SES POLLES.

Trobareu à CAN POMÁ
Ademés de lo anunciat,
Pintes de dú à n'es cap
Y també per pentinà:
Igualment podreu trobá
De **polvcs** unes capsetes
Que s'en fan nèt ses dentetes:
Cepillos y **espaumadós**
Cosmetichs de tots colós,
Orquilles y **recadetes**.

POLLETES ESCOLTAUMÉ.

Se fa sèbre à totes aquelles que son tocades de hòn gust, qu'à sa **Papelería de can Tous**, s'ha rebut un nòu surtit de **PLOMES** per adorná capells, tant en classes superiós còm econòmiques, de tots tamañs y colós; de pèl, de polma y de sèda.—Es prèus, còm tot lo que se ven à dita casa, barato à més no poré.

PLASSA DE CORT, N.º 14,
Devant per devant de La Sala.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Sa caritat se demòstra amb òbres y no amb paraules.*

SEMBLANSES.—1. *En qu'hey ha Escalas.*
2. *En qu'hey ha Oms.*
3. *En qu'hey ha Jané.*
4. *En qu'es Suau.*

TRIANGUL.....*Arabia-Arabi-Arab-Ara-Ar-A.*

XARADA.....*ga-llí-na.*

CAVILACIÓ.....*Creus.*

FUGA.....*En llágrimes de dòna y en coxéra*

de ca no hey ha que flá.

ENDEVINAYA.—*Un libre.*

GEROGLIFICH.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assemblan es molins à ses señores?
2. ¿Y ses capellerías à ses eynes de caletreví?
3. ¿Y es llinatges à fóra-pòrta?
4. ¿Y Mallorca à n'es llinatges?

TRIANGUL DE PARAULES.

.....
.....
.....
.....
.....

Ompli aquests pichs amb lletres que lletgides diagonalment y de través, digau: sa 1.ª retxa, un Estat d'Europa; sa 2.ª, un europèu; sa 3.ª, lo que tench molt delicat; sa 4.ª, un número; sa 5.ª, lo que ara mench y los convit si *gustan*; gracies.
ECSEME.

CAVILACIÓ.

ROBAS

Compòndre amb aquestes lletres un llinatge.

ENDEVINAYA.

En compran sense volé
Y en menjan sense sèbreu;
Meèm si endevinareu
Tal còsa lo que pòt sè.

MESTRE GRINOS.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vus.)

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

M. M. y M. des M.—Es precís que supprimeixca des séu article totes ses alusions polítiques abans de publicarse.

F. G.—Rebuda sa séua y no necessitava sincerarsé; aximateix li agraïm ses nòves familiars que mos dona.

M. Grinos.—Gracies per lo remès y rebut.

M. F.—Se necessita acomodá abans de publicarse.

16 JUÑY DE 1883
Estampa d'En Pere J. Gelabert.